

Column

Maarten Van Acker (40) is professor Stedenbouw aan de Universiteit Antwerpen. Samen met zijn gezin woont hij in het centrum van de stad, vlak bij het Theaterplein. Hij is een van onze vier columnisten mobiliteit.

Step it up

S ochtends de deur dichttrekken en samen met mijn dochtertje op de fiets springen. Zo eenvoudig. En toch is het vaak een van de gelukkigste momenten van de dag. Niet dat ik niet graag thuis ben. Maar dat verkwikkende ritje lijkt me op de een of andere manier meer energie te geven, dan het van me vraagt. Er is al heel wat onderzoek gedaan naar de relatie tussen ons geluksgevoel en de tijd die we dagelijks al pendelend naar en van het werk spenderen. Zo zou iedereen die meer dan een uur pendelt naar zijn of haar werk, moeten gecompenseerd worden met 40% hoger inkomen om hetzelfde geluksniveau te bereiken, als wat ik dagelijks mag ervaren.

Je zou het bijna vergeten door de dagelijkse files, maar mobiliteit hoeft niet alleen kommer en kwel te zijn. Gelukkig als een klein jongetje zoefde ik vorig jaar in Parijs voor het eerst rond op een elektrische deelstep. Dat deed ik niet alleen. Mijn vriendin giechelde even hard mee, voorop op de step, tussen mijn armen. Zij met één hand op het stepstuur en in de andere een smartphone, navigerend naar dat ene, leuke restaurantje. Ik, met haar bos blonde krullen in mijn mond en ogen, met één hand op de versnellingsknop, terwijl de andere hand probeerde de e-step stabiel te houden. Misschien niet de meest veilige manier om Parijs te verkennen. Maar onvergetelijk, dat wel.

Toen de befaamde baron en stadsplanner Haussman halverwege de 19de eeuw zijn boulevards dwars door het historische Parijs traceerde, had hij allicht niet mijn e-step in gedachten. Maar dat wij nu op onze trottinette konden sjezen van de ene boutique naar het andere winkeltje, onbekommerd en veilig over de brede trottoirs van Parijs, dat is, ook zovele jaren later nog, de verdienste van de stadsplanner Haussman.

Zijn boulevards waren trouwens niet alleen een brede verkeersgoot voor paard en kar, maar brachten de Parijzenaars als een van de eersten in Europa ook een modern rioleringsstelsel. Bovendien tooiden de boulevards de meest dichtbevolkte delen van de stad met grote bomen en verfrissende fonteinen. Ze werden geflankeerd met statige gevels, waarin onderaan ruimte was voor veel winkeltjes, en daar boven appartementen in alle maten en vormen, vol licht. En die statige en royale lanen lijken als geen andere de tijd te hebben weerstaan.

Toen de steps ook gelanceerd werden in de Antwerpse straten, wou ik ook mijn dochtertje laten proeven van mijn pril stepplezier. Ik kan haar geen groter plezier doen dan samen toertjes draaien op het Theaterplein en kirrend achter de duiven aan te zoemen. Veilig tussen papa's armen, met helmpje op, ver weg van de auto's en de smalle trottoirs.

Steps. Met bijna 2.000 staan ze momenteel in Antwerpen. In steden zoals San Francisco worden ze nu nog maar met mondjesmaat toegelaten, nadat ze volledig verbannen werden wegens een totale overrompeling. Voorstanders noemen de step een duurzaam alternatief transportmiddel voor de zogenaamde last mile. Sceptici noemen ze niet significant, gevaarlijk en duur.

Volgens mij zijn ze vooral een goede aanleiding om het debat over verkeersveiligheid en efficiënte mobiliteit in onze stad te blijven voeren.